

Aan Dr. A. ALETRINO.

Geachte Collega!

Met eenige verbazing heb ik vernomen dat gij U thans eerst gedwongen gevoelt een woordje te zeggen naar aanleiding van hetgeen ik ruim vijf jaren geleden schreef en wat ik nu slechts herhaalde naar aanleiding van de vraag van Dr. BRUINSMA.

Vergun mij de woorden uit uwe dissertatie aan te halen: „En wat de statistiek betreft, daarvoor behoeft de Mij. niet de diagnose van den behandelenden medicus te eischen, en wel . . . ten tweede omdat de Maatschappijen gebruik kunnen maken van de jaarlijksche of maandelijksche statistieken van Staats- of Gemeentewege openbaar gemaakt.

„Deze argumenten zijn genoeg, om het niet noodig te achten dat de medicus de diagnose invult.”

Een dergelijke apodictische uitspraak van den promovendus is te begrijpen, maar dat gij nu acht jaren later beweert dat deze opinie evenveel waard is als die van iemand die de zijne gevormd heeft door een dagelijkschen omgang gedurende 12 jaren met levensverzekeraars vermeerderd mijn verbazing.

Dat er vaak van de hoofdzaak afgedwaald wordt wil ik gaarne erkennen. Maar aan wie de schuld? Waren Prof. SIEGENBEEK VAN HEUKELOM, Prof. GUYE en gij daarmede niet begonnen, had gijl. alleen de vraag van het beroepsgeheim behandeld en niet trachten te betoogen dat de verklaringen der doodsoorzaken voor de Maatschappijen onnut zijn, dan hadden wij ons niet tegen deze argumenten behoeven te verzetten; hadden wij dit niet gedaan dan zou het geschenen hebben of wij overtuigd waren. Het gaat toch niet aan te zeggen: over die utiliteitsquaestie spreken wij morgen of overmorgen, terwijl gij gisteren al alles gezegd hebt wat gij daarover op het hart hebt. Wanneer de verklaring voor niemand eenig nut had, dan zou zij veilig achterwege kunnen blijven en de geheele quaestie van den beroepseed kunnen rusten.

Maar nu de hoofdzaak. Wanneer uwe redeneering juist is, schendt ieder medicus die een verklaring van overlijden invult zijn eed. Ik eisch een weinig meer waardeering voor een opinie die niet de uwe is en ken U het recht niet toe om die allen tot meineedigen te verklaren, op grond dat het een feit zou zijn, dat zij aan anderen openbaren hetgeen zij bij het afleggen van den eed beloofd hebben niet te zullen openbaren. Want om dit tot een feit te maken moet gij één woord, maar een allergewichtigst woord weg laten. De tekst van het gedeelte van den eed dat wij hierbij noodig hebben luidt: „dat ik aan niemand zal openbaren, wat in die uitoefening als geheim mij is toevertrouwd of ter mijner kennis is gekomen.” Uw zin moet dus luiden: „De hoofdzaak is deze: „de medicus handelt in strijd met zijn beroepseed, als hij aan anderen openbaart wat hem in de uitoefening van zijn beroep als geheim is ter kennis gekomen.””

En zoo komt de fout in uwe redeneering aan het licht. Op het oogblik dat hij de oorzaak van overlijden zal opschrijven wordt dat wat voor niemand een geheim is, voor den behandelenden geneesheer een geheim!

De „meeste medici” begrijpen, evengoed als gij, dat zij zich aan de *Wet* te houden hebben, maar zij weigeren een interpretatie, die „enkele medici” daaraan gelieven te geven aan te nemen, waar hun gezond verstand tegen

op komt, en zij kennen aan die enkele medici allerm minst het recht toe om hun, die van een andere opinie zijn, op hoogen toon de les te lezen.

Amsterdam, 7 Juni 1897.

JB. VAN GEUNS.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

NEW-YORK. — Geen oorlam! De nieuwste torpedoboot der Amerikaansche Zeemacht is genaamd naar Admiraal FORTÉ, den man, die een eind gemaakt heeft aan het verstrekken van grog aan de manschappen dier Marine. Deze maatregel heeft zeer gunstig gewerkt op de gezondheid en werkkraft (*Brit. med. Journ.* 5 Juni).

— **Antivivisectie-gasthuis.** Er heeft zich, zoo bericht *The Brit. med. Journ.* van 29 Mei, een Commissie gevormd, om een gasthuis op te richten, waaruit alle vivisectors voor altijd buiten gesloten zullen zijn. Het tijdschrift zal zich verblijden, als het plan wordt uitgevoerd, omdat dan deszelfs ongerijmdheid degelijk kan blijken. Billijk zal het zijn, in dat gasthuis geenerlei voordeel te trekken van de gegevens, door physiologen en pathologen, door middel van vivisectie verkregen. De antiseptiek moet daar evenzeer verworpen worden als het gebruik van die diagnostische en therapeutische middelen, die berusten op onze kennis van bloedsomloop en ademhaling. De lijders aan angina pectoris moeten gespeend worden van amylnitriet. Hersenchirurgie en serumtherapie behooren uitgesloten te blijven en daarentegen moet gevonden worden de medicus, die bereid is op deze voorwaarden de behandeling op zich te nemen.

PARIJS. — Tuberculine. Een Commissie der *Acad. der Médecine*, benoemd om rapport uit te brengen omtrent eenige aanvragen om vergunning tot verkoop of verspreiding van sera, orgaanextracten of mibrobieproducten, heeft ook, in de zitting van 25 Mei, haar meening te kennen gegeven aangaande de nieuwe tuberculine. Hoewel deze door de aanvragers slechts in geringe hoeveelheid ter beschikking was gesteld; hoewel ook, volgens de Commissie, te Höchst geen gelegenheid bestaat, de bereiding te controleeren, en aan proefmonsters de onschadelijkheid en werkzaamheid van de stof na te gaan en niettegenstaande de berichten daaromtrent nog zeer schaarsch zijn, wil de Commissie de vergunning toch, *voorloopig voor beperkten tijd*, verleend zien, met het oog op het gezag van KOCH's naam, en het verlangen van het publiek mits: 1°. aan de „serum-Commissie” de noodige hoeveelheid tuberculine worden toegezonden om proefondervindelijk haar werkzaamheid te onderzoeken, en 2°. de stof geheel aseptisch zij. Immers had de Commissie er tot nu toe steeds troebelingen, gistcellen en bacteriën in gevonden, weliswaar geen pathogene, maar ook deze zouden kunnen binnendringen, als voor gene de toegang open is.

WEENEN. — De Oostenrijksche Pest-commissie, bestaande uit de Heeren GHON, MÜLLER, ALBRECHT en PÜCH, is den 17den Mei uit Bombay teruggekeerd. Volgens hun bericht aan de Keizerlijke Academie, gedag-